

Sygn. akt I KK 55/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Czarторыska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **K. Z.**

skazanego z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z
art. 11 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 30 kwietnia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

- 1. uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. w punkcie I.1. i I.2. i sprawę w tej części przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S. w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zarządza zwrot skazanemu K. Z. 450 zł (czterysta pięćdziesiąt) tytułem uiszczonej opłaty od kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z 28 grudnia 2018 r. uznał K. Z. za winnego zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegającego na tym, że w dniu 03 października 2017 roku ok. godz. 08.00 w miejscowości P. gm. S., kierował samochodem osobowym marki M.(...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości - I badanie - 1,97 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie - 2,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w S. w dniu 13 czerwca 2014 roku sygn. akt VII K (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości niestosując się do prawomocnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz niestosując się do Decyzji Starosty S. nr KIT. (...) z dnia 19.12.2014 r., dotyczącej cofnięcia uprawnienia do kierowania pojazdami, za co wymierzył oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 37a k.k., karę 2 lat ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym (pkt I). Nadto, na podstawie art. 34a § 1 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i poddania się terapii przeciwalkoholowej (pkt II), orzekł na podstawie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 42 § 3 k.k. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 lat z wyłączeniem objętych kategorią T (pkt III), orzekł świadczenie pieniężne na podstawie art. 43a § 2 k.k. w wysokości 20 000 zł (pkt IV), a także rozstrzygnął o kosztach sądowych (pkt V).

Wyrok ten został zaskarżony apelacjami przez obrońcę oskarżonego oraz przez prokuratora.

Obrońca zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

1. mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania - art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez pominięcie istotnych okoliczności wynikających z materiału dowodowego, w szczególności spostrzeżeń świadków co do stanu oskarżonego, możliwości otwarcia drzwi jego pojazdu od zewnątrz, zachowania 2 mężczyzn, o których pojawieniu się przy samochodzie

oskarżonego zeznał świadek K. B., czasu, w którym pojazd został wyprowadzony z rowu i zaparkowany pod sklepem, wnętrza pojazdu i śladów na wycieracze pasażera, które to okoliczności wskazują, że to nie oskarżony kierował pojazdem w czasie objętym zarzutem;

2. mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania - art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej okoliczności wynikającej z opinii psychiatrycznych i opinii toksykologicznej tj. niestwierdzenia przez biegłych, że wyższa tolerancja organizmu oskarżonego na alkohol oznacza, że był zdolny prowadzić i prowadził samochód w czasie, w miejscu i w sposób wynikający z zarzutu;
3. mającą wpływ na jego treść obrazę przepisu postępowania - art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 297 § 1 pkt 5 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. i art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez zwolnienie oskarżyciela z obowiązku wykazania zasadności zarzutu i uznanie oskarżonego winnym mimo popełnionych na etapie postępowania przygotowawczego istotnych uchybień w zakresie gromadzenia i zabezpieczania dowodów, które nie zostały konwalidowane na etapie rozpoznawczych;
4. jako konsekwencję powyższych zarzutów, rozstrzygnięciu zarzuciła mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że to oskarżony, ok. godz. 8 rano w dniu 03.10.2017 r. wyjechał samochodem z rowu i przejechał nim pod sklep, w sytuacji gdy wątpliwości nie zostały usunięte, a teza oskarżenia udowodniona w stopniu wymaganym przez art. 5 § 1 i 2 k.p.k.

Niezależnie od powyższych zarzutów wyrokowi zarzuciła także:

5. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nienadanie należytego znaczenia okolicznościom przedmiotowym i podmiotowym towarzyszącym zachowaniu oskarżonego, pominięcie istotnych okoliczności łagodzących zmniejszających stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu oraz okoliczności dotyczących aktualnej sytuacji osobistej, majątkowej i zarobkowej oskarżonego, co skutkowało rażącą surowością wymierzonego

oskarżonemu świadczenia pieniężnego na Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego lub o obniżenie wysokości świadczenia pieniężnego z 20 000 zł na 10 000 zł.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego i zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary za czyn za czyn z art. 178a § 4 k.k., orzeczonej wobec K. Z., z jednoczesną obrazą treści przepisu prawa materialnego art. 37a k.k. poprzez niezasadne zastosowanie tegoż przepisu, czego konsekwencją było, zamiast przewidzianej za dany czyn kary pozbawienia wolności, wymierzenie kary ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat polegającej na wykonywaniu kontrolowanej, nieodpłatnej pracy w wymiarze 30 godzin miesięcznie, którą to karę w kontekście stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu, stopnia zawinienia uznać należy za rażąco niewspółmierną,
- obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie treści art. 42 § 4 k.k. poprzez zaniechanie obligatoryjnego orzeczenia, na podstawie powyżej wskazanego przepisu, środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, gdzie Sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w wymiarze 10 lat z wyłączeniem kat. T na niewłaściwej podstawie art. 42 § 3 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., podczas gdy w myśl treści art. 42 § 4 k.k. orzeczenie dożywotniego zakazu jest obligatoryjne wobec sprawcy czynu uprzednio karanego za czyn z art. 178 a § 4 k.k., zaś K. Z. wyrokiem VII K (...) Sądu Rejonowego w S. z dnia 13.06.2014 r. (uprawomocnionego 23.10.2014 r.) został skazany za czyn z art. 178a § 4 k.k. i tym samym Sąd miał obowiązek orzec na zasadzie art. 42 § 4 k.k. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (bez jakichkolwiek wyłączeń).

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyeliminowania zobowiązania określonego w pkt. II wyroku, orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt II Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: w pkt. I wyroku na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu K. Z. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt I.1.), w pkt. III wyroku na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (pkt I.2.), w pkt. IV wyroku na podstawie art. 42a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej (pkt I.3.), uchylił pkt II wyroku (pkt I.4), w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II), a także rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Od wyroku tego kasację wniosła obrońca skazanego K. Z., zaskarżając go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środku karnym dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (tj. pkt 1 i 2 wyroku), zarzucając:

1. mającą istotny wpływ na jego treść, rażącą obrazę prawa tj. art. 433 § 1 k.p.k. i art. 434 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez zmianę zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej kary zasadniczej z przekroczeniem zakresu zaskarżenia i podniesionego w apelacji prokuratora zarzutu,
2. mającą istotny wpływ na jego treść, rażącą obrazę prawa tj. art. 434 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez zmianę zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na innej podstawie i w związku ze stwierdzeniem innych uchybień niż te, które zarzucił prokurator.

Wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w S. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna.

Analiza zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. oraz treści jego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że Sąd ten w sposób rażący naruszył regulacje zawarte w art. 433 § 1 k.p.k. i art. 434 § 1 k.p.k., co potwierdza jeden z

podniesionych w kasacji zarzutów. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w graniach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, 439 § 1, 440 i 455 k.p.k. Co do art. 434 § 1 k.p.k., to według niego, sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy, w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia oraz w razie uchybień stwierdzonych w środku odwoławczym.

Obrońca zaskarżyła wyrok Sądu I instancji, co oczywiste na korzyść, a więc istotne z punktu widzenia zarzutu podniesionego w kasacji w pkt. 1, było zaskarżenie tego wyroku na niekorzyść apelacją prokuratora. Jak wskazano natomiast wyżej, wyrok Sądu Rejonowego w S. został zaskarżony przez prokuratora wprowadzić na niekorzyść, jednak jedynie w zakresie orzeczenia o karze i podniesiono w nim zarzut rażącej niewspółmierności kary oraz obrazy prawa materialnego – art. 42 § 4 k.k. Poza sporem jest natomiast, że w sprawie nie ujawniły się okoliczności nakazujące Sądowi odwoławczemu orzekanie poza zakresem zaskarżenia, których podstawą mogłyby być art. 439, 440 i 455 k.p.k., czego skutkiem jest umocowanie sądu odwoławczego do orzekania jedynie w zakresie zaskarżenia (art. 433 § 1 k.p.k.)

Uwzględniając powyższe trzeba stwierdzić, że wprowadzić ta część uzasadnienia Sądu Rejonowego w S., w której wskazano, jaki stan faktyczny Sąd ten ustalił, w istocie powielił opis czynu przypisanego oskarżonemu i nie został w niej przedstawiony dokładniejszy przebieg wydarzeń, niemniej z dalszej części tego uzasadnienia wynika bezsprzecznie, że K. Z. przejechał „niezwykle krótki, bo około 100 metrowy odcinek drogi, który pokonał”. Tego rodzaju sformułowanie należy zestawić z treścią pozostałej części uzasadnienia, gdzie wskazano, że odcinek około 100 metrów dzieliło miejsce, w którym świadek K. B. zobaczył samochód K. Z., w którym ten ostatni spał, od budynku sklepu i remizy, pod którymi policja zastała to auto po przyjeździe na skutek telefonicznego zawiadomienia. W konsekwencji wydaje się zupełnie oczywiste, że Sąd I instancji ustalił, że

popęłnienie przez oskarżonego przestępstwa z art. 178 § 4 k.k. było związane z przejechaniem wskazanego wyżej około stumetrowego odcinka drogi dzielącej te dwa punkty, nie zaś z dojechaniem na miejsce, w którym K. Z. został zauważony przez świadka B. Przepis art. 424 § 1 k.p.k. wymienia wprawdzie poszczególne elementy, jakie powinno zawierać uzasadnienie wyroku sądu I instancji, ale nie systematyzuje tego dokumentu w sposób bezwzględny w taki sposób, by elementy treściowe uzasadnienia mogły i musiały znajdować się jedynie w określonych w nim konstrukcyjnie odpowiednich miejscach. Oznacza to, że treść ustaleń faktycznych, jakich dokonał sąd I instancji winna być ustalana przy wykorzystaniu zarówno opisu czynu przypisanego znajdującemu się sentencji wyroku, jak i całego jego uzasadnienia, a nie tylko jego wyodrębnionej części.

W realiach sprawy nie budzi zatem wątpliwości, że fakt posłużenia się przez Sąd I instancji długością drogi pokonanej przez K. Z. na użytek wykazania okoliczności łagodzącej przy wymiarze kary, stanowił jednocześnie precyzyjne określenie, jaką drogę oskarżony w rzeczywistości pokonał jadąc autem w stanie nietrzeźwości. Opis tej drogi, nawet w tak minimalnym wymiarze jak przedstawiony w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w S., stanowi zarazem opis przebiegu zdarzenia, a zatem należy do kategorii ustaleń faktycznych, doniosłych wszakże również dla wymiaru odpowiedniej kary za tak przypisane zachowanie.

W konfrontacji do tego zapisu należy odnotować, że Sąd II instancji w uzasadnieniu swojego wyroku wywodził, iż cyt.: „W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego, przy wymiarze kary Sąd I instancji jako okoliczność łagodzącą niezasadnie wskazał na „stosunkowo krótki, bo około 100 metrowy odcinek drogi, który oskarżony pokonał i zaparkowanie w bezpiecznym dla ruchu kołowego miejscu” (...)” oraz „Sąd Okręgowy nie zgadza się z „wycinkową” oceną zachowania oskarżonego (...) stąd też przyjął, iż oskarżony jechał samochodem i wjechał do rowu (...)”. Zestawienie tych treści z ustaleniami Sądu I instancji nie pozostawia zatem wątpliwości, że Sąd Okręgowy w S. ustalił inny przebieg inkryminowanego zdarzenia, aniżeli Sąd I instancji, przy czym ustalenie to związane było z dłuższym odcinkiem drogi, jaki miał przejechać K. Z. Nie ma przy tym znaczenia, że okoliczność ta była rozważana w aspekcie wymierzonej oskarżonemu kary, gdyż należy ona, jak już wyżej zaznaczono, do kategorii

okoliczności przestępstwa, czy wręcz faktów je konstytuujących, przy czym zważywszy na jej stopniowalność, może być wykorzystana przy wymiarze kary.

Uwzględniając powyższe, a zarazem fakt, że prokurator na niekorzyść zaskarżył apelacją wyrok Sądu Rejonowego w S. jedynie w zakresie kary, oczywiste jest, że Sąd odwoławczy, rozpoznając apelację obrońcy i prokuratora nie mógł, bez naruszenia art. 433 § 1 i 434 § 1 k.p.k., zmieniać dokonanych ustaleń faktycznych na niekorzyść, co jednak uczynił. Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sąd Najwyższego, zakazem bezpośrednim *reformationis in peius*, określonym w art. 434 § 1 k.p.k. objęte są zmiany na niekorzyść oskarżonego w jakimkolwiek zakresie, w relacji do wyroku wydanego wobec niego w I instancji, a także niezależnie od tego, w jakim miejscu zostały dokonane (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 12 stycznia 2016 r., IV KK 312/15, 15 marca 2017 r., II KK 10/17). Wykluczone jest zatem dokonanie wbrew treści art. 434 § 1 k.p.k. niekorzystnych dla oskarżonego zmian zarówno w części dyspozytywnej wyroku sądu odwoławczego, jak również w jego części motywacyjnej, w tym także w ramach ustaleń faktycznych.

Pomimo utrwalonej wykładni art. 434 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w S. w zaskarżonym wyroku przepis ten naruszył, skoro wprost dokonał ustaleń faktycznych mniej korzystnych dla oskarżonego, aniżeli zawarte w uzasadnieniu Sądu I instancji, poza zakresem zaskarżenia apelacją prokuratora, a nadto z własnych, mniej korzystnych ustaleń faktycznych, dokonanych z naruszeniem art. 434 § 1 k.p.k., wywiódł trafność podniesionego przez prokuratora zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

W tych warunkach należy przyznać skarżącej rację co do zarzutu z pkt. 1 kasacji, jednak uwzględnienie tego zarzutu musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku w obu objętych kasacją punktach, tj. I.1. i I.2., niezależnie od oceny zarzutu podniesionego w jej pkt. 2. Co do tego zarzutu nie ma bowiem skarżąca racji, gdyż możliwość zmiany zaskarżonego wyroku na niekorzyść w postępowaniu odwoławczym wyznaczona jest treścią nie tylko powołanego wyżej art. 434 § 1 k.p.k., ale również art. 447 § 2 k.p.k. Według tej ostatniej regulacji, apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięciu o karze i środkach karnych. Uwzględnienie relacji istniejącej pomiędzy art. 447 § 2

k.p.k. a art. 434 § 1 k.p.k. prowadzi do wniosku, że w sytuacji rozpoznawania apelacji na niekorzyść, zwróconej przeciwko karze i uwzględnienia podniesionego w niej zarzutu co do kary, sąd odwoławczy, zważywszy na domniemanie wynikające z treści art. 447 § 2 k.p.k., umocowany jest do również do zmiany zaskarżonego wyroku na niekorzyść również w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym, nawet wówczas gdy nie został podniesiony zarzut dotyczący tego środka. Warunkiem takiej zmiany jest jednak, co należy podkreślić, uwzględnienie zarzutu co do kary i zmiana zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Taki, słuszny pogląd wyrażony już był w orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2018 r., II KK 422/17).

Podzielając ten pogląd należy zarazem wyrazić stanowisko bardziej ogólne, według którego sąd odwoławczy, bez naruszenia art. 434 § 1 k.p.k., a zarazem zgodnie z domniemaniem wynikającym z art. 447 § 2 k.p.k., może orzec na niekorzyść oskarżonego co do środka karnego zarówno w sytuacji, kiedy wyrok sądu I instancji zaskarżony został apelacją co do kary i został uwzględniony podniesiony w niej zarzut rażącej niewspółmierności kary a nie podniesiono zarzutu co do środka karnego, jak i wówczas gdy w wypadku takiego zakresu zaskarżenia i uwzględnienia zarzutu co do kary, sąd odwoławczy nie podziela podniesionego zarzutu co do środka karnego, jednak stwierdza, że z innych powodów aniżeli wskazane w apelacji środek ten powinien być orzeczony w postaci surowszej. Nie ma bowiem podstaw do różnicowania skutków sytuacji procesowych, w których oskarżyciel publiczny zaskarżając wyrok co do kary na niekorzyść oskarżonego podnosi zasadny zarzut co do wymiaru kary ale nie podnosi zarzutu co do środka karnego od takich, kiedy podnosi zarówno zasadny zarzut co do kary, jak i niezasadny co do środka karnego.

W realiach niniejszej sprawy oznacza to, że nawet gdyby prokurator we wniesionej na niekorzyść K. Z. apelacji, gdzie określając jej zakres wskazał, że zaskarża wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, nie podniósł zarzutu dotyczącego środka karnego, Sąd II instancji był uprawniony z mocy art. 447 § 2 k.p.k., do zmiany wyroku na niekorzyść również w zakresie orzeczenia o środku karnym. Warunkiem tego byłoby oczywiście uwzględnienie zarzutu dotyczącego kary. W takim stanie rzeczy umocowanie do zmiany wyroku na niekorzyść

oskarżonego K. Z. co do środka karnego istniało także wówczas, gdy prokurator podniósł nietrafny, jak się okazało, zarzut co do tego środka, jednak z innych powodów Sąd odwoławczy uznał, że jego wymiar powinien być podwyższony. Tak też było w niniejszej sprawie, gdyż w postępowaniu odwoławczym Sąd II instancji nie podzielił podniesionego zarzutu w apelacji naruszenia prawa materialnego – art. 42 § 4 k.k., jednak uznał, iż środek karny zakazu prowadzenia pojazdów powinien być wobec K. Z. orzeczony w wymiarze wnioskowanym przez prokuratora, jednak ze względu na jego rażącą niewspółmierność, a nie z powodu naruszenia prawa materialnego.

Należy jednak stwierdzić, iż pomimo wadliwych wywodów zawartych w kasacji w związku z podniesionym w jej punkcie drugim zarzutem, zaskarżony wyrok musiał być uchylony w całym zaskarżonym zakresie na korzyść, gdyż obecnie nie jest znane rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego co do kary. W sytuacji bowiem, gdyby zaskarżony wyrok został uchylony jedynie w pkt. I.1., a Sąd Okręgowy, rozpoznając ponownie sprawę, nie podzieliłby pierwszego z zarzutów apelacji prokuratora, finalnie treść rozstrzygnięcia odwoławczego naruszałaby art. 434 § 1 k.p.k. – nie zostałby uwzględniony zarzut co do kary, zaś zmieniony na niekorzyść zostałby wyrok Sądu I instancji w zakresie środka karnego pomimo, iż podniesiony w apelacji zarzut co do tego środka okazał się niezasadny. Sąd Najwyższy, uchylając wyrok sądu odwoławczego w zakresie rozstrzygnięcia o karze z powodu naruszenia prawa, nie może wiązać sądu odwoławczego wskazaniem co do wysokości kary.

W rezultacie, Sąd Okręgowy w S., rozpoznając ponownie sprawę w zakresie, w jakim jest ona przekazana do ponownego rozpoznania, będzie umocowany do rozważenia apelacji prokuratora po pierwsze w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec K. Z., zaś w zależności od oceny tego zarzutu, będzie mógł zmienić zaskarżony wyrok także w zakresie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, o ile uzna to za słuszne, niezależnie od tego, czy podzieli zarzut z pkt. 2 apelacji prokuratora. Zmiana wyroku w zakresie wymiaru środka karnego, w ramach tożsamości jego podstawy prawnej, nie będzie jednak możliwa z powodu treści art. 434 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy zarzut z pkt. 1 apelacji prokuratora nie

zostanie uwzględniony, a zarazem nie zostanie uznany za trafny zarzut z pkt. 2 tego środka odwoławczego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.